

ΣΤ' ΑΠΑΤΗΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ!...

[Ένα ρεπερτάζ] του διασημού Γάλλου δημοσιογράφου κ. Ζάν Φεγκά, ένα ρεπερτάζ πραγματικό, μα τόσο άπιστευτο, ώστε μοιάζει με φανταστικό διήγημα]

Η νύχτα εκείνη, καμιά άχτιδα φεγγαριού, κανένα άστρο δέν φωτίζε τα νησιά του αρχιπελάγους της Σόνδης. Το δάσος της Σουμάτρας μας περικύλωνε απειλητικά από παντού. Και αν δεν είχαμε ανάψει μιιά φωτιά έξω από την πρόχειρη κατασκήνωσή μας, μιιά φωτιά που έβριχνε κόκκινες λάμπες στα δέντρα και στους θάμνους, που σχημάτιζαν ένα πυκνό φραχτή γύρω μας, θα νευρίζαμε πώς μας ελχε σκεπάσει μιιά νύχτα παντοεινή, μύθη σαν Κόλαση.

Τρεις σύντροφοι, τρεις ταξειδιώτες βρισκόμαστε εκεί προ δύο ημερών... Είχαμε αφήσει τη γολέττα μας σ' ένα μικρό φυσικό λιμάνι της Σουμάτρας και προχωρήσαμε στο έσωτερικό του νησιού. Υάχναμε να βρούμε το φίλο μας το Ρενέ Βεσιέ, ο οποίος μας ελχε εγκαταλείψει πριν από λίγα χρόνια για να είσχωρήσει στα δάση των διαφόρων νησιών του αρχιπελάγους, ζητώντας ν' ανακαλύψη κάτι, που έμεις το θεωρούσαμε χίμαιρα...

Εκείνη τη νύχτα λοιπόν, καθισμένοι γύρω από τη φωτιά που την είχαμε ανάψει για να φοβίσουμε τα θηρία, συζητούσαμε και πάλι για το Ρενέ Βεσιέ, τον παράξενο αυτό άνθρωπο, που ήξερε να συνδυάζη τον ένθουσιασμό του τυχοδιώκτου με το πείσμα του σοφού.

—Πηγαίνω, μας ελεπε, ν' ανακαλύψω ένα παράξενο φυτό που τρώει ανθρώπινο κρέας σαν θηρίο... 'Η σκέψη αυτή με κατέχει από πολλά χρόνια τώρα... Καταλαβαίνω πώς δέν θα μπορούσω να ήσυχάσω αν δέν βρω το σαρκόβορο αυτό φυτό... Κάποτε, στη Βραζιλία, είδα με τα μάτια μου ένα φυτό, ένα τεράστιο φυτό, να κλείνη μές στα πέταλά του ένα πουλί και να το σουφράη ύστερα δλόκληρο!... Και, αργότερα, στη Μαδαγασκάρη, μου είπαν πώς φτνρώνει εκεί ένα λουλουδι που μπορεί να σκοτώση άνθρωπο, μονάχα με το άρωμά του... 'Αρχισα άμέσως τις περιοδείες και τις έρευνες στα δάση... Μιιά μέρα όμως, μερικοί ίθαγενείς, μου κάρφωσαν στην πλάτη κάμπουσα βέλη και μ' ανάγκασαν να φύγω σε κακή χάλια από τον τόπο τους. Τώρα, έχω πληροφορίες, ότι το λουλουδι που ζητώ, βρίσκεται στο Μπόρνεο... Θα πάω να κάνω ένα γύρο στα δάση του... 'Αν θέλετε, με περιμένετε στη γολέττα... Ειδείη, μπορείτε να φύγετε.

Δέν φύγαμε. Περιμέναμε το Ρενέ να ξαναγορήσει από την περιοχή του. Πιο ύλες τις παρατείνεις και τις ιδιοτροπίες του, τον άγαπούσαμε εξαιρετικά γιατί έβλεπαμε στα μάτια του τη λάμψη που σκορπίζουν τα μάτια μονάχα των ποιητών, των ανθρώπων που κνννηρούν με πείσμα μιιά άπισστη χίμαιρα. 'Εξάλλου, δέν είχαμε να κάνουμε καμιά δουλειά, δέν είχαμε κανένα πρόγραμμα στη ζωή μας. Σιέικαμε μιιά μέρα κατά τύχη και άποφασίσαμε να μπούμε σε μιιά γολέττα, αφήνοντας το ρεύμα της θάλασσας να μας βγάλη όπου ήθελε...

Ύπτιο από τρεις μήνες, ο Ρενέ Βεσιέ ξαναγόηισε κοντά μας, λιγάκι μελαγχολικός. Δέν ελχε σοη το τερατώδες λουλουδι που του ελχε γίνει επιείληξ. 'Ωστόσο, δέν έχασε το θάρρος του. Πίστευε τόσο βαθιά σε' όνειρό του, ώστε καμιά άποτυχία δέν μπορούσε να τον άπογοητεύση... Και για να μας πείση και μäs, ότι δέν ήταν σωελλός, ότι ήξερε καλά τί ζητούσε, άνοιγε διάφορες κάσες και μäs εδειχνε παράξενα λουλουδία, με πέταλα ξεραμένα, ανάμεσα στα όποια όμως ύπτηχε ο σκελετός μιäs σάρκας ή ενός κουνελλού.

—Το παραδέχομαι, Ρενέ,—του έλεγα,—ότι βρίσκονται λουλουδι που μπορούν να πνίχουν μιιά σάρκα ή ένα κουνέλι. Δέν μπορώ όμως να φανταστώ ένα λουλουδι τόσο μεγάλο, ώστε να μπορη να πνίξη δλόκληρο άνθρωπο...

—Υπάρχει, ύπάρχει! άπαντούσε ο Βεσιέ, κουνώντας το κεφάλι του. 'Όταν θα το δήτε με τα μάτια σας, θα βεβαιωθήτε πώς έχω δικιο...

Μιιά μέρα, ο Ρενέ φαντάστηκε ότι το σαρκόβορο αυτό φυτό θα το

εβρισκε μονάχα στη Σουμάτρα, στην όποια βλαστάνουν τα μεγαλειετρι λουλουδία του κόσμου. Και μäs εγκατέλειπε για μιιά άδικο φουρα για να περιηγηθή και αυτό το νησί. Τον άφήσαμε να φύγη, γιατί καταλαβαίναμε πώς θα πήγαινε χαμένη κάθε προσπάθειά μας να τον μεταπειύουμε...

Πέρασαν τρία περίπου χρόνια από τότε, όπως σäs ελπα και παραπάνα. Στο διάστημα αυτό, κάναμε ταξείδια στο αρχιπελάγος της Σόνδης, από το ένα νησί στο άλλο, άλητες της θάλασσας. Μα ένα πρωι, λάβουμε την άπόφαση να ξαναπάμε στη Σουμάτρα, για να μάθουμε τί απέγινε ο φίλος μας ο Ρενέ, που τον είχαμε άποθυμήσει, για να βεβαιωθούμε αν βρήκε κείνο που ζητούσε... 'Αν ελδε τη χίμαιρά του να μεταβάλλεται σε πραγματικότητα...

'Ενα μεσημέρι, τρεις μέρες μετά την άφιξη μας στη Σουμάτρα, κ' ενώ προχωρούσαμε με δυσκολία ανάμεσα σ' ένα δάσος με άρχιστική έλδοσησι, συναντήσαμε ξαφνικά μπροστά μας το Ρενέ Βεσιέ. Τρομάξαμε να τον άναγνωρίσουμε. Τα ρούχα του κρεμόντουσαν σε κουρέλια από πάνω του, τα μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του και τα γένεια του στο στήθος του. 'Ηταν τρομακτικά άδύνατος—φάντασμα του ίδιου του έαυτού του. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξα σ' αυτόν, ήσαν τα μάτια του. Και τα μάτια του γυάλιζαν αυτή τη φουρά με μιιά άγριη λάμψη τρέλλας!... 'Ανατριχίασα.

—'Α! ήρθατε! φώναξε ο Ρενέ, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνηση ή κατάπληξη, επειδή μäs ξανάβλεπε μπροστά του ύστερ από τρία χρόνια που είχαμε να ιδωθούμε. 'Ελάτε, έλάτε, να σäs δείξω το σαρκόβορο φυτό, να σäs δείξω το πιό καταπληκτικό δημιούργημα της φύσεως!...

Κννταχτήναμε μεταξύ μας. Κάναμε και οι τρεις συγχρόνως την ίδια σκέψη: 'Ο Ρενέ ελχε τρελλαθή! 'Ωστόσο, καταλάβαμε, ότι το καλύτερο που είχαμε να κάνουμε, ήταν να τον άκολουθήσουμε, να μη του φέρομε καμιά αντίσταση, για να μη χειστοτεροήση η κατάστασί του.

—'Όσο όμως προχωρούσαμε, έμειλτοι, μέσα στο δάσος, άκολουθώντας το Ρενέ, ο όποιος πηδούσε σαν κατσίκα πάνω από τους θάμνους και τους περμένους κορμούς δέντρων, χωρίς να παύη να έξυμνη μ' ένθουσιώδη λόγια την ιερή χερσά, που δοκιμάζει ο άνθρωπος μένοντας στην άγκυλιά τέτοιος φύσεως,—δσο βαθύτερα είσχωρούσαμε στο μυστηριώδες εκείνο δάσος, νοιώθαμε σιγά-σιγά να μäs κννοιεύη μιιά έλαφρη ζάλη, εξ αίτιας μιäs παράξενης δσμης που ήταν χννμένη στην άποσφαιρα. Σε μιιά στιγμή, ο Ρενέ μäs πλησίασε και μäs ελεπε

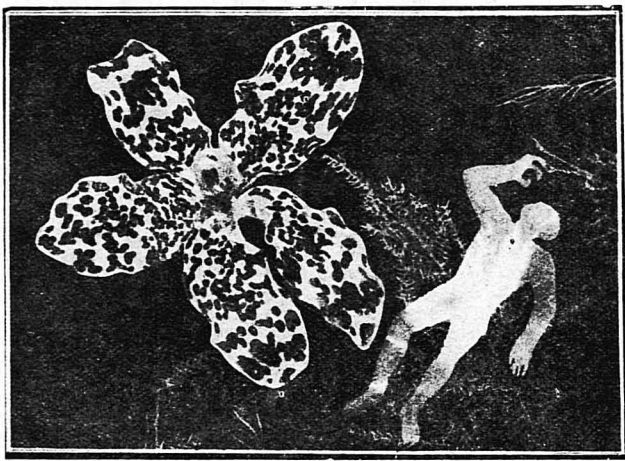
υϊ' θριαμβευτικό χαμόγελο: —Τήν αισθάνεστε αυτή τη μυρωδιά; ... Ελνε ή μυρωδιά που σκορπίζει το φυτό του θανάτου!...

Δέν θέλαμε άκόμα να πιστεύουμε το Βεσιέ. 'Η άλήθεια όμως ελνε, ότι ή δσμή εκείνη άοχισε να γίνεται δλοένα και πιό βαρειά... μäs χννιπάη στο κεφάλι...να μäs πιάνη από το λαμό...να μäs πνίγη...

—Φτάσαμε! φώναξε ξαφνικά ο Βεσιέ. Βρισκόμαστε σ' ένα μονοπάτι, χωρίς ίχνος έλασθήσεως. Και κατάταξε με τρέμο το φυτό που μäs εδειχνε ο Ρενέ Βεσιέ, ένα φυτό ύπως δυό μέτρον, με μοκοιά κόκκινα ωύλλα σαν άλλος που σε φράνωναν ένα κάλυκα μεγάλο σαν στόμα θηρίου. 'Η δυωαδία της άποκννθίσωσης που ήταν χννιμένη στην άνωόσσοια, έβγαινε από το κάλυκα εκείνου του τερατώδους λουλουδιού! Και ή δσμή αυτή, ή όποια μäs ελχε έλλαισει και μäs, ελχε σκοτώσει κάθε έλάττη που ήρω από το φυτό αυτό, που δέν μπορούσε να αισθάνεται τίποτα ζωντανό κοντά του!...

—'Όσο αποχωρήσαμε, πννγμένοι από την άποφορά και τρομοκρατημένοι από το θέσια του σαρκόβουρου λουλουδιού. 'Όποτε εκείνα που μäs έλεγε ο Ρενέ για την ύπαρξη ενός τέτοιου λουλουδιού, ήσαν άληθινα!...

—Μπορούσατε και πλησιάζατε το φυτό μ ο ν,—μäs ελεπε ο Ρενέ, —επειδή άρχισε να βραδυάζη... 'Από τη στιγμή όμως που θα άποτείη ο ήλιος, θα σäs ελνε άδύνατο να μείνετε εδώ κοντά, από τη μυρωδιά που σκορπίζουν τα πόματα, τα όποια ελνε θαμμένα στον

κάλυκα αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ!...

Περιμέναμε νὰ ξεμερώση.

Καὶ ὅταν τὰ πρῶτα αὐγινὰ θάμπη σκόρπισαν τὸ σκοτάδι πὸν σκέπαζε τὸ δάσος, εἶδαμὲ τὸ σαρκωδὸρο φυτό ν' ἀρχίζει νὰ ζῆ πραγματικά—σὰν θηρίο! "Ἐνα ἀπὸ τὰ κοραλλένια φύλλα του μαζεύτηκα, σχηματίζοντας ἕνα χωνί, ἐνῶ τὰ μαθρα ἀγκάθια του, πὸν φανίντουσαν γερὰ σὰν δόντια πάνθηρος, ἀρχίζαν νὰ χτυπᾶνε μεταξύ τους.

—Τὸ φυτό θὰ τρώῃ κανένα ἔντομο πὸν κάθησε στὰ φύλλα του! μᾶς ἐξήγησε ὁ Ρενέ Βεσιέ, ἐνῶ ἐμεῖς κρατούσαμε σφιχτὰ τὸ μαντῆλι μας μπροστὸ στὸ στόμα μας...

Δὲν μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε, γιὰτὶ ἡ κατάπληξι καὶ ὁ τρόμος μᾶς εἶχαν παραλύσει τὴ γλῶσσα. Μὰ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα, εἶδαμε κάτι, πὸν μᾶς ἐπεισε ὀριστικά γιὰ τὰ...αἰμοδόρα ἔντομα αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ. "Ἐνα κοπάδι ἀπὸ πουλιὰ κόκκινα καὶ γαλάζια πέταξε ξαφνικά πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πουλιὰ αὐτὰ, πὸν εἶχε κατέβει κάπως χαμηλότερα, κεραυνοβολημένο ἀπὸ τὴ μωροδιὰ τοῦ φυτοῦ, ἔπεσε ἄψυχο στὸν κάλυκα τοῦ λουλουδιοῦ, πὸν ἔκλεισε ἀμέσως τὰ πέταλά του—πραγματικὲς μασέλες—γιὰ νὰ ξεκοκκαλίσι, τὸ θῆμα του!...

...Ὁ ἥλιος εἶχε ψηλώσει ἀρκετὰ, ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐκεῖ.

"Ἀρπαξὰ τὸ Βεσιέ ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν κῦτταξα κατὰματα καὶ τὸ εἶπα:

—Θάρρῃς κ' εἶναι μαζί μας... Δὲν μπορούμε νὰ σ' ἀφήσουμε ἰδῶ...

Ὁ Ρενέ κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του. —Μὰ θὰ πεθάνῃς, συνέχισα, κοντὰ στὸ καταραμένο αὐτὸ φυτό!..

—"Ισως! φθίζουσι ὁ Ρενέ Βεσιέ, μετὸ τὸ ἥμερο πείσμα πὸν τὸν δέκρινε πάντοτε. Οἴλω ὅμως νὰ δεξιασθῶ πῶς μπροστὰ ἂν εἶνε ἀληθινὸ ἐκεῖνο πὸν μοῦ εἶπαν οἱ ἰθαγενεῖς—ὅτι δηλαδὴ κανεὶς ὡς τώρα δὲν μύρισε νὰ κομψῆ ἕνα βῆμα μακριὰ ἀπὸ τὸ λουλουδιὸ αὐτό, χωρὶς...νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ τροφή!

Χαμένους πήγαμε ἢ προσπάθειές μας νὰ μεταπεισῶμε τὸ Ρενέ. Στὸ τέλος, ἀναγκαστήκαμε, μετὰ μεγάλη μας λύπη, νὰ τὸν ἀφήσουμε καὶ νὰ φύγουμε...

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο γράφω αὐτὸ τὸ ρεπορτάζ σήμερα, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὴ Γαλλία, εἶνε ὁ ἐξῆς: "Ἐνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου, μετὸς ὁποίους εἶχα κάνει τὴν ἀλησιμόνητη ἐκείνη περιπλάνησι στὸ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σόνης, μοῦ ἔγραψε τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ὅτι πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα ξαναῆλθε στὴ Σουμμάρα γιὰ νὰ πείσῃ τὸ Ρενέ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ... Δὲν ὑπόρσε ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ πούθεν τὸ Βεσιέ. Τὸ μόνο πὸν βοήθη ἦταν ἕνας ἀνθρώπινος σκελετὸς ἀπάνω στὰ πέταλα τοῦ σαρκωδὸρου λουλουδιοῦ!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, οἱ ἄνθρωποι ἀπέδιδαν στὴ μουσικὴ μαγικὰ καὶ συχνὰ θεραπευτικὰ ἰδιότητες. Οἱ ἀρχαῖοι "Ἕλληνες ἰδίως εἶχαν ἀντιμετώπιση ἐκτίμησι τῆ μουσικῆ, ὅπως ἄλλωστε κ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, τὰ ὁποῖα καλλιεργούσαν μετὰ θεοσκευτικῆς προσήλωσι.

Ἄγεται σχετικῶς, ὅτι ὁ εὐξείνουτος "Αἰχίλλεος, τὸ ἀπόστολο αὐτοῦ κεφάλι, ὁ ὥραλος "Πεισιστράτης", τοῦ ὁποῖου «ἡ μήνις» τῶσεσ συμφορὰς ἐπεσώρευενε στους Ἀχαιοὺς, κατεπαρῆντο, γινόνταν ἀρναίκα, ὅταν ἀκούγε τοὺς τόνους τῆς λύρας.

Μὲ τὸ ἴδιο ἐπίσης ὄργανο, ὁ Δάμιον καθύναζε τὰ ἄγρια ἔντομα τῶν μεθύσαν ἴνων τοῦ κύκλου του.

Ὁ Ἀσκληπιὸς χρησιμοποιοῦσε τὴ μουσικὴ γιὰ νὰ ἐξημερώσῃ τοὺς ἐξαγριωμένους ὄχλους καὶ νὰ κατατάξῃ τὴς λαϊκὰς ἐπαναστάσεις.

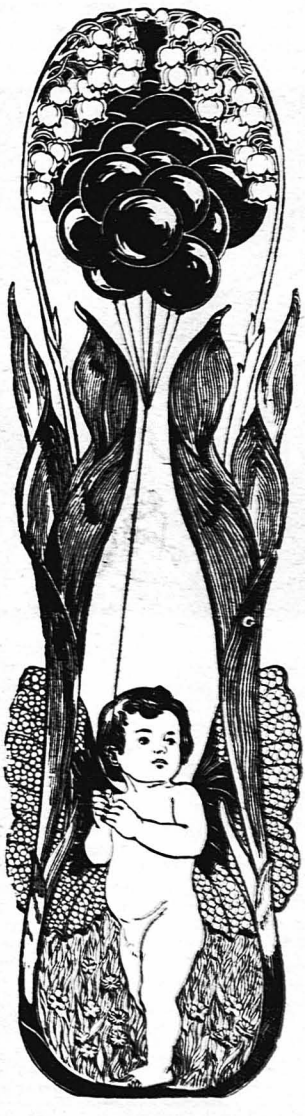
Οἱ κορύθωντες ἐξ ἄλλου, οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, ἐχόρευαν τοὺς ἐξωφρενικοὺς χορούς των κ' ἔρχοντο μετὰ στυλῆτα τὴς σάρκας των, ὑπὸ τοὺς ἐνθεουώδεις ἤχους τῆς μουσικῆς, πὸν τοὺς ἔκανε νὰ μὴ κοιῶθουν κανέναν λόγῳ.

Ὁ Πίνδαρος πάλιν, τόσο πολὺ αἰσθανόνταν τὴν ἐπιληπτικὴ μεγαλοπρέπεια τῆς μουσικῆς, ὥστε ἔλεγε, κάθε φορὰ πὸν θ' ἀρχίζε νὰ τραγουδῆσῃ:

—Σκέπασε, λύρα μου, τὸν κόρτο τῆς βροτῆς! Στὴ μουσικὴ ἀπέδιδαν ἀκόμα οἱ ἀρχαῖοι καὶ θεραπευτικὴ δύναμι.

Ὁ Θεόφραστος, στὸ ἔργο του "Δοκίμιον ἐπὶ τοῦ ἰθουσιασμοῦ", ἀναφέρει πολλὰ περιπτώσεις θεραπειᾶς ὀργανικῶν παθήσεων, διὰ τῆς μουσικῆς.

Οἱ Ὀηθεῖοι, ὡς μόνον φάρμακο γιὰ πολλὰς ἀρρώστιας, εἶχαν τοὺς ἤχους τοῦ πλαγιάτου καὶ ὁ Ζηνοκράτης, μετὸ ἴδιο ὄργανο, ἐθεράπευε, καθὼς λέγει, πολλοὺς παράφρονες

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ-ΤΥΧΗΣ

Η Α΄ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

[Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ καὶ τὰ δῶρα]

Στις 5 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης, 29ης Νομβρίου, ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ α΄ κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ "Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ "Μπουκέτου", ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καὶ δημοσυνγερόφων κ.κ. Α. Δρακίνο, Γ. Κότσικα, Χάγη Σταματίου, Δ. Παπανικολάου καὶ πολλῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπὸ τὴν κλήρωσιδι, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν τοποθετηθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ "Μπουκέτου", ἀποσφραδίσαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ ὑπο τῆς διδος Ταυίως Φ. Νομικῆ:

Table with 2 columns: Prize number and amount. Includes entries like 'Ο α΄ ἀριθμὸς 8989, ὅστις κερδίζει δραχ. 500.—' and 'Ο β΄ ἀριθμὸς 20513, ὅστις κερδίζει 150.—'

Οἱ κάτωθι 100 ἀριθμοὶ κερδίζουν ἕνα ἐν "Ἡμερησίῳ τοῦ "Μπουκέτου":

Table listing 100 winning numbers for a prize of 100 drachmas, starting with 22779, 22976, 20714, 4806, 20320, 19450, 156, 19424, 25154, 17455, 12978, 23120, 6180, 15053, 7087, 29409, 5175, 27281, 27031, 541, 29308, 27077, 8603, 5209, 8723, 14324, 11343, 23880, 20245, 16980, 3835, 13561, 1233, 21959, 4005, 14178, 21050, 29819, 9752, 23881, 14370, 19454, 11773, 3485, 2981, 19804, 21568, 19417, 23218, 22576, 5317, 10188, 22781, 21911, 22755, 27697, 21203, 37, 2682, 25916, 22782, 21867, 6371, 24008, 5484, 10976, 24381, 4552, 22849, 22980, 4560, 22983, 11345, 26875, 14600, 22935, 22985, 23219, 20212, 28158, 25053, 5868, 23180, 5753, 14293, 14135, 20525, 19388, 22500, 22499, 24724, 22984, 22780, 22919, 22981, 27538, 22983, 22468, 22934, 22982.

Οἱ κάτωθι 100 ἀριθμοὶ κερδίζουν ἕνα ἐν ἀντίτιπον τοῦ υποτιροῦματος ὁ "Δόκτωρ Τζέκυλ", ὁ "Ἀνθρώπος μετὰ τὴ διπλὴ ζωὴ" τοῦ Ρ. Στήθεσσον.

Table listing 100 winning numbers for prizes, starting with 3729, 3250, 18174, 18178, 23901, 15155, 28604, 15448, 24228, 24259, 21177, 10623, 24265, 10943, 24102, 24266, 14328, 14294, 786, 5369, 26797, 6639, 12691, 7364, 10422, 26837, 5586, 24012, 24071, 5978, 24105, 23902, 23977, 12697, 29265, 26721, 25571, 1606, 16622, 21989, 26649, 13442, 4242, 29497, 6446, 16936, 14622, 28197, 8170, 25221, 2070, 18524, 22457, 24805, 17690, 1684, 27154, 16900, 6432, 22121, 25565, 7967, 19694, 19136, 10026, 7264, 12405, 10498, 24715, 4245, 6989, 5864, 20506, 8135, 21591, 28411, 24891, 16371, 15498, 7011, 9335, 5097, 9173, 18412, 7557, 4012, 29780, 24584, 28365, 24517, 4306, 24297, 27557, 29924, 11642, 14172, 9244, 8610, 8193, 29449.

Οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα "Μπουκέτου" μετὰ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, πρέπει νὰ φέρουν τὰ φύλλα ἅπτα εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζί των καὶ δελτίον ταυτίτητος.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τυχεροὶ ἀναγνώσται μας, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία των ὁποῖον οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των.

Ἡ ε΄ κλήρωσις τοῦ "Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ "Μπουκέτου" θὰ γίνῃ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Δέκα 7) τὴν 5ην μ.μ. τῆς Τετάρτης, 29ης Δεκεμβρίου, ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν, δύνασται νὰ παραστῶν στὴν κλήρωσι αὐτῆ.